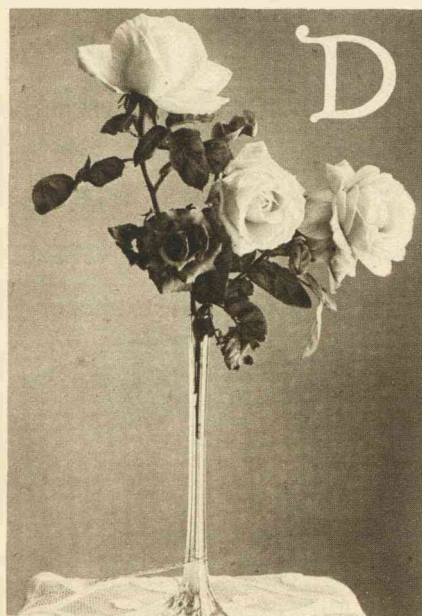

ZUSTER CHRISTIEN

De purpere stralen van de dalende zon beschenen het kleine Mexicaansche stadje. De half beschaduwde straten waren als uitgestorven. Stille heerschte overal.

Aan het einde van een straat in een der buitenwijken kwam een enkel persoon rustig aanloopen, het hoofd gebogen. Ze droeg een zwart kleed en een kap van dezelfde kleur zonder eenig versiersel. Alleen de witte band rondom het voorhoofd gaf eenige afwisseling aan het sombere gewaad. Het was zuster Christien, een non.

Toen de revolutie in Mexico uitbrak, had zij haar rustige klooster verlaten om zich te gaan wijden aan het moeilijke, gevaarlijke leven van pleegzuster op het slagveld. Er was geen man onder het ruwe volk dat stad en omstreken bezet hield, die zuster Christien niet eerde en zegende.

Na eenige oogenblikken hield ze stil voor een huis en belde er aan. Het werd dadelijk geopend en een mooi jong meisje groette zuster Christien hartelijk en verheugd.

„Kom binnen, Zuster, kom binnen. Is er al eenig nieuws van hem?”

Zuster Christien, gezeten in de armelrijk gemeubelde kamer, keek ernstig en angstig naar het jonge meisje.

„Ik heb nog niets gehoord, lieve kind! We moeten geduld hebben.”

„Hij zal veroordeeld en doodgeschoten worden als een spion door die barbaarsche opstandelingen,” kreet het meisje vol verdriet. „Ze kennen geen medelijden!” En haar hoofd in Zuster Christiens schoot bergende, snikte ze het uit van verdriet.

„Arm, arm kind,” fluisterde de non op kalmeerenden toon. „Alles is nog niet verloren. Zoolang er leven is, is er hoop. Kom, kom, Viola, wees dapper. Heb je generaal Villa al gezien?”

„Generaal Villa?” riep het meisje uit met een verachtelijke uitdrukking op het gelaat. „Hij is een wreed, harteloos man, op wiens woord niemand kan vertrouwen! Ja, ik heb hem gezien. Hij zei dat hij de executie niet verhinderen kon, maar beloofde mij de geweren te doen laden met losse patronen, en mijn geliefde Petro te straffen met den schok alleen. Voor die belofte gaf ik hem, gaf ik hem” het meisje aarzelde uit te spreken iets, waarvan de herinnering alleen haar een bos van schaamte op het gezicht bracht. „Ik liet mij door hem kussen en gaf hem vijfhonderd dollar als

losgeld voor Petro. Maar hij zal zijn woord niet houden, hij zal hem doodschieten, mijn lieveling, mijn verloofde. Morgenochtend zal het gebeuren!”

„Mijn arm kind,” zuchtte zuster Christien. „Ik vrees dat wat je zegt waar is en generaal Villa zijn gegeven woord schenden zal. Maar ik heb, zooals je weet, toegang tot Petro's gevangenis. Ze zullen hem den nacht voor hij sterft geen steun en geestelijke hulp weigeren. Ik zal naar den generaal gaan.”

„Lieve zuster Christien,” zei het meisje, een weinig opgewekter, „wat ben je goed. Maar gij die afstand deed van alle wereldsche ijdelheden, kunt niet weten welk een smart de liefde brengen kan.”

Zuster Christien staarde een oogenblik in gedachten verzonken in het gelaat van het jonge meisje voor haar. De non scheen nog ernstiger, droeviger dan te voren. Hoe kon dat meisje van liefdesmart spreken? Zij wist niet, dat zuster Christien eenmaal Petro innig in stilte bemind had, voordat zij besloot van de wereld afscheid te nemen. Intusschen was het beter dat Viola hiervan onkundig bleef.

„Denk eens, zuster Christien, wat Petro's leven voor mij beteekent,” begon Viola weer. „'t Is alles, alles voor mij. Ik bemin hem zoo innig, zoo trouw! Kan er niets gedaan worden om hem te redden? Zou er geen middel te bedenken zijn om hem te doen ontsnappen?”

Er heerschte een oogenblik stilte in de kamer, voor de non antwoordde. Ze streed in stilte een hevigen strijd! Ze kampte met haar liefde voor Petro en haar plicht tegenover God.

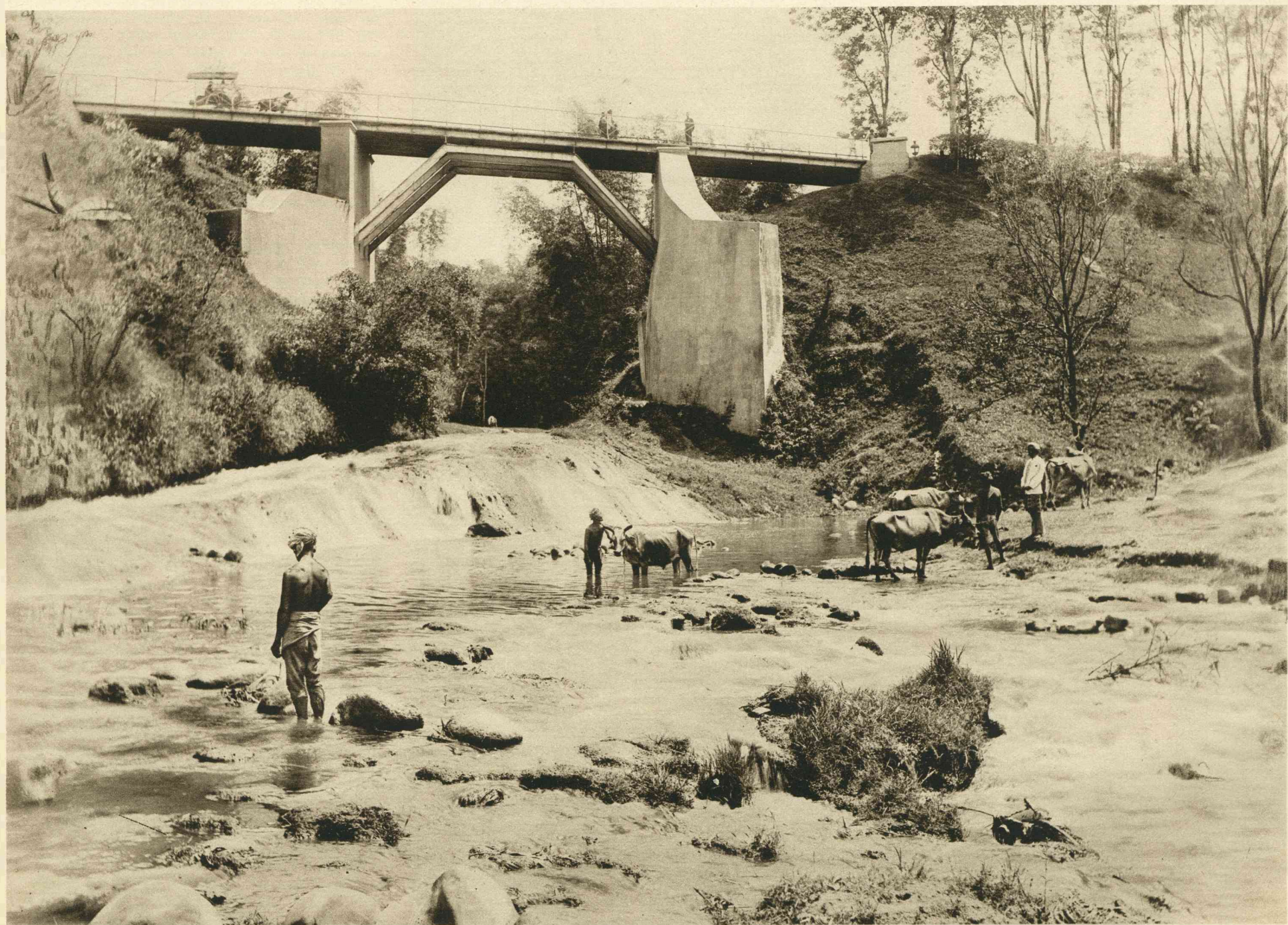
„Ik zal een onderhoud vragen met den generaal, kind lief,” zei ze eindelijk. „Als ik geen nadere beloften van hem krijgen kan, dan kan hij mij toch niet weigeren den gevangene te bezoeken. Dit is mij altijd toegestaan. Er is mogelijk een middel om hem te redden, maar wat dat is, kan ik je niet zeggen. Ik durf nauwelijks zelf aan het welslagen te gelooven. Neen,” ging ze met een besliste afwijzing voort, „vraag er mij niet naar, Viola. Dat belooft ik je, dat als ik den generaal gesproken heb en ik de zekerheid heb, dat hij zijn belofte niet zal houden, dan — dan zal ik trachten mijn plan te verwezenlijken.”

„O, hoe dank ik je, lieve Zuster,” antwoordde Viola. „Als Petro in leven mag blijven, en we samen mogen trouwen, dan zullen we iederen dag de Heilige Maagd voor u bidden. En gij zult uw edel werk voortzetten onder armen, zieken en stervenden. Wil je dikwijls bij ons komen, lieve Zuster, wil je? En wil je bij ons huwelijk zijn en den kerkdienst bijwonen?” ging het meisje voort met een zonnigen, hoopvollen blik in de oogen.

„Het zal mij gelukkig maken, als ik weet dat jullie gelukkig zijt,” antwoordde Zuster Christien op vriendelijken toon, „en Gods zegen moge steeds met jellui wezen. Petro zal een goed echtgenoot zijn. Beloof mij kind, dat als het mij gelukt hem vannacht te redden, dat je hem hier zult opwachten en onmiddellijk met hem deze streek zult verlaten.”

„Deze streek verlaten,” herhaalde Viola in de grootste verbazing, „hoe zullen Petro en ik de voorposten kunnen passeeren?”

„Petro zal je helpen de voorposten te passeeren, zonder gevaar,” antwoordde Zuster

EEN RIVIERBRUG IN NED. O. INDIË.

De akkerman maakt er een gewoonte van, na den zwaren veldarbeid zijne koeien — trouwe werkgezellen op de sawahs — en zich zelf te baden in het kristalheldere water van de vele bergrivieren.

(Foto Charls & Co. Bandoeng.)